

‘De onzichtbaren’,
vanaf 11 oktober
in zaal De Roma in
Borgerhout,
www.deroma.be



was. (Daar leefden zwervers of mensen die geen beroep en geen huis hadden.) Landlopers werden opgepakt. In een kolonie moesten ze werken. Maar ze kwamen er soms ook tot rust in een mooie omgeving. Voor veel landlopers was dat een geluk. Maar die wet op de landloperij is in Europa afgeschaft (in 1993). Nu leven die mensen op straat in de steden. Of ze komen in de gevangenis terecht. Voor dat toneelstuk heb ik over dat onderwerp veel geleerd. Zelf had ik het geluk om niet in armoede te moeten leven. Er is wel het verhaal van mijn grootmoeder. Ze was een naaister. Het was een weduwe van 40 jaar met zeven dochters. Zij maakte zelf de kleren voor haar kinderen. Of ze sliepen samen in een groot bed. En ze gingen nooit op reis. Ik weet nog hoe ik daar vroeger als kind speelde. Er was gewoon een tafelkleed om een kamp mee te bouwen. Maar dat vond ik zeker zo plezant als een grote doos vol speelgoed.

Even iets anders. Je speelt de rol van Patrick in de VTM-reeks ‘Gina en Chantal’. Word je nu echt herkend op straat?

Patrick is een dokter die geheimen heeft. Hij is niet te vertrouwen. Dat is natuurlijk leuk om te spelen. Maar mensen die mij herkennen op straat? Dat gebeurt meer door mijn rol als reporter in ‘Wat

Als?’ van VTM. Regelmatig spreekt iemand mij daarover aan. ‘Wat Als?’ komt maar om de zoveel tijd op tv. Toch blijft dat bij het publiek leven. En het publiek verandert ook. Ik ben niet altijd op televisie te zien en theater is zeker zo belangrijk voor me. Maar voor tv leef ik wel op verschillende planeten. Ik wil zeggen dat ik zowel voor VTM, als voor Ketnet of Canvas werk. En zo komt het dat de mensen mij af en toe begroeten. Meestal lachen ze. Dat vind ik mooi.

Wat zeggen ze meestal?

Dat is vaak hetzelfde. Mensen benoemen gewoon waar we zijn. Ben ik bij de bakker? Dan zegt er iemand: “Wat als we nu een brood zouden kopen?” Of sta ik naast iemand te wachten? Dan zegt die zoiets als: “Wat als we nu zouden staan te wachten?” (lacht)

Het publiek denkt vaak verkeerd over een BV. Wie op tv komt, zou het leven hebben van een filmster. Dat klopt natuurlijk niet.

Dat is zo. Speel je in de avond een voorstelling in het theater? Dan ben je overdag wel voor iets anders aan het oefenen. Of was je bezig met je gezin. Je kan je ziek voelen of verdrietig. Moe of niet moe, je moet er wel staan. De mensen in de zaal kunnen rusten en genieten. Zelf moet je presteren. Pas op, daar kan je wel energie van krijgen. Maar dat gebeurt niet altijd. Net als iedereen hebben we een leven van vallen en opstaan.

De opnames van ‘Gina en Chantal’ zijn voorbij. Op 11 oktober start de voorstelling van ‘De Onzichtbaren’. Wat ga je daarna doen? Op verschillende planeten blijven leven?

Ik leef graag op verschillende planeten, ja. Ik ben een verhaal aan het schrijven. Op 10 november toon ik daar wat van in zaal De Kern in Wilrijk. In totaal treed ik daar drie avonden op. Ik wil enkele dingen testen. De titel is: ‘Wat ik nog wou zeggen’. De eerste avond gaat over de dood. Wat met de familie en de vrienden die achterblijven? Omdat ik op korte tijd de dood van drie vrienden meemaakte. Dat raakte me erg hard. Ik wilde een antwoord zoeken. Wat na de dood? Wat gebeurt er dan? Ik zocht een antwoord voor mezelf, een uitweg voor mijn verdriet. Maar ook voor de kinderen die hun papa moesten achterlaten. Op een begrafenis zeggen mensen veel. Verstaan die kinderen dat? Toen die eerste vriend stierf, heb ik een verhaal over hem gemaakt. Dat werd voor de

Links Nico Sturm als Patrick in de VTM-reeks ‘Gina en Chantal’



Foto Vmna

kinderen een verhaal voor het slapengaan. Het gaf veel troost. Daarom vond ik dat ook anderen dat moesten kunnen lezen. En weer bleek het heel veel troost te geven. Ik besloot een boek te schrijven. Het mocht geen kinderboek worden over de dood en rouwen. Het moest een boek worden voor jong en oud. Een boek dat iedereen troost kan geven. Daar werk ik binnenkort aan verder. En daar ga ik in november al wat over vertellen. In februari is er rond Valentijn weer een avond. Die gaat over de liefde. En in mei vertel ik wat over de bloemen en de bijtjes. (lacht)

Nico is ook Kamiel

Nico Sturm acteert niet alleen op tv of in het theater. Hij was ook al in films te zien. Zo had hij een mooie rol in ‘Niet Schieten’. Dat is een film over De bende van Nijvel door regisseur Stijn Coninx. En hij heeft ook een bekende stem. Luister maar eens naar Kamiel. Dat is de dinosaurus die de vriend is van Kaatje op Ketnet.

• Dominique Piedfort

■ ‘Gina & Chantal’, elke maandag rond 21.40 uur op VTM

■ ‘Wat ik nog wou zeggen’, zondag 10 november in CC De Kern in Wilrijk, www.ccdekern.be